

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-420/20-6

REPUBLIKA HRVATSKA
354 - DRŽAVNA KOMISIJA ZA KONTROLU
POSTUPAKA JAVNE NABAVE

Primljeno: 25 -01- 2021	Prilog 4		
e-mail	eojn	neposredno	postom
KLASA: 09/11-034-02/20-02/13			
URBROJ: 383-01/21-16			

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda dr. sc. Sanje Otočan, predsjednice vijeća, Ante Galića i Blanše Turić, članova vijeća te sudskog savjetnika Tomislava Jukića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Lavčević Zadar d.o.o. Zadar, Novogradiška 10, Zadar, kojega zastupa direktor Ivo Rako, a njega opunomoćenici, odvjetnici iz Odvjetničkog društva BURIĆ I KOUDELA d.o.o. Šibenik, Poljana 4, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Koturaška 43/IV, radi koncesije, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Ministarstva gospodarstva i održivog razvoja, Zagreb, Ulica grada Vukovara 78, na sjednici vijeća održanoj 17. prosinca 2020.

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika, klasa: UP/II-034-02/20-02/13, urbroj: 354-01/20-8 od 27. listopada 2020.
- II. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem tuženika, klasa: UP/II-034-02/20-02/13, urbroj: 354-01/20-8 od 27. listopada 2020. odbijena je tužiteljeva žalba protiv odluke o davanju koncesije za eksploataciju tehničko-građevnog kamena na eksploatacijskom polju „Sridnjak“, klasa: UP/I-310-01/20-03/35, urbroj: 526-03-03-01/1-20-4 od 21. kolovoza 2020. kao i zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka.

Protiv rješenja tuženika od 27. listopada 2020. tužitelj podnosi tužbu zbog pogrešne primjene materijalnog prava i postupovnih povreda. U tužbi u bitnom ističe da tuženik pogrešno tumači članak 166. stavke 2. i 5. Zakona o rudarstvu („Narodne novine“, 6/13., 14/14., 52/18., 115/18. i 98/19.; u daljnjem tekstu: ZR). Iscrpno opisuje postupak koji je prethodio donošenju odluke koju je osporavao u postupku pred tuženikom. Između ostalog, ističe da je rješenjem o davanju koncesije, kojim se zamjenjuje odobrenje za izvođenje rudarskih radova i kojim se utvrđuje eksploatacijsko polje tehničko-građevnog kamena „Sridnjak“ od 28. studenoga 2018., predmetno eksploatacijsko polje određeno na rok od 20 godina od dana donošenja rješenja o potvrđivanju mineralnih sirovina od 10. srpnja 2015. Nakon toga, bez ikakvog valjanog razloga, zainteresirana osoba ograničava rok na koji se ima sklopiti ugovor o koncesiji, na neprihvatljivih 18 mjeseci, odnosno do 1. svibnja 2022. Tužitelj smatra da je stanje potvrđenih rezervi odraz stečenih prava na eksploatacijskom polju jer je prvotno odobrenje za eksploataciju iz 1982. sadržavalo samo odobrenje, u smislu količine, a ne i vremensko trajanje. Upućuje i na činjenicu da je zainteresirana osoba u rješenju od 28. studenoga 2018. odredila rok do 31. prosinca 2035. na koji vrijedi predmetno

eksploatacijsko polje s obrazloženjem da se tužitelju ne smije uskratiti ili umanjiti bilo koje pravo. Tužitelj nadalje ističe da je u konkretnom slučaju zanemaren koncept stečenih prava te da članak 166. stavak 2. ZR-a ne određuje rok od 40 godina, kao ukupan rok na koji se može odobriti (već stečeno) pravo, već se pri donošenju rješenja o davanju koncesije koje zamjenjuje prvotno odobrenje, može utvrditi dodatni, odnosno preostali rok na 40 godina. Smatra da je krajnji rok na koji se njemu može dozvoliti eksploatacija 40 godina od donošenja rješenja o davanju koncesije kojim se zamjenjuje postojeće odobrenje. Nadalje ističe da tuženik zanemaruje članak 166. stavak 5. ZR-a jer kao valjan i zakonit dokument uzima ugovor o koncesiji od 27. lipnja 2000. koji nema pravnu snagu odnosno koji je derogiran člankom 166. stavkom 5. ZR-a. Čak i kad bi taj ugovor bio valjan, moglo bi ga se smatrati aktom kojim se, eventualno, samo reguliraju prava za određeno razdoblje, što ne znači da se protekom ugovorenog roka gube prava. Predlaže da Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi osporavano rješenje tuženika. Traži naknadu troškova upravnog spora (sastav tužbe) u iznosu u od 3.125,00 kn te sudskih pristojbi.

Tuženik se u odgovoru na tužbu protiv tužbenom zahtjevu pozivajući se na razloge navedene u obrazloženju osporavanog rješenja. U bitnom ističe da nije osnovan tužiteljev navod da je rješenjem od 30. ožujka 1982. stekao neograničena prava na eksploataciju kamena u kamenolomu „Sridnjak“ jer to ne proizlazi ni iz toga rješenja ni iz bilo kojeg drugog pravnog akta. Neosnovanom smatra i tužiteljevu tvrdnju da tuženik pogrešno tumači članak 166. ZR-a te da bi samo na temelju stanja rudnih rezervi trebao dobiti koncesiju još dugi niz godina. Između ostaloga tuženik navodi da iz rješenja od 30. ožujka 1982. proizlazi da je tužitelj ishodio pravo na eksploataciju 2 564 853 m³ mineralne sirovine uz godišnju eksploataciju od 200 000 m³, što iznosi oko 13 godina eksploatacije, odnosno pravo eksploatacije do 1995. Nadalje navodi da je točkom 10. rješenja zainteresirane osobe od 28. veljače 2020. određeno da će se ugovor o koncesiji s tužiteljem sklopiti na rok ne dulji od 1. svibnja 2022. te će se taj rok utvrditi u odluci o davanju koncesije za eksploataciju tehničko-građevnog kamena na polju „Sridnjak“. Što se tiče primjene materijalnog prava, tuženik ističe da članak 166. stavak 2. ZR-a ne propisuje da se ugovorom o koncesiji mora odrediti novi rok od 40 godina, već je propisano da taj rok ne može biti duži od 40 godina, a čemu je osporavana odluka zainteresirane osobe o davanju koncesije sukladna. Činjenica da eksploatacijsko polje vrijedi do 31. prosinca 2035. ne znači da tužitelj ima pravo na koncesiju za svo vrijeme trajanja eksploatacijskog polja niti to proizlazi iz tužiteljevih stečenih prava. Tuženik objašnjava pojam stečenih prava i naglašava da pravo na eksploataciju nije pravo koje tužitelju, samo po sebi, pripada, već je za to pravo potrebna osnova, koja u konkretnom slučaju nije neograničena. Zaključno tuženik ističe da je ugovorom o koncesiji od 27. lipnja 2000. jasno određen rok do 1. svibnja 2022. u kojemu tužitelj može ostvarivati stečena prava. Isti je rok određen i u rješenju nadležnog tijela o prijenosu prava i obveza od 10. travnja 2000. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu iscrpno opisuje postupak koji je prethodio donošenju osporavanog rješenja te zaključuje da se na temelju stečenih prava tužitelja koncesija može izdati do 1. svibnja 2022. jer je taj rok već određen rješenjem nadležnog tijela o prijenosu prava i obveza od 10. travnja 2000. i na temelju toga rješenja sklopljenim ugovorom o koncesiji od 27. lipnja 2000. Napominje da je eksploatacijsko polje utvrđeno na rok do 31. prosinca 2035. isključivo na temelju potvrđenih količina i kakvoće rezervi mineralnih sirovina, ali to ne znači da tužitelj po osnovi ranije stečenih prava može ishoditi koncesiju za eksploataciju mineralnih sirovina na predmetnom eksploatacijskom polju do 31. prosinca 2035. bez provedbe drugih radnji. Zainteresirana osoba nadalje ističe da je tužitelj izradio i provjerio Dopunski rudarski projekt eksploatacije tehničko-građevnog kamena na

eksploatacijskom polju „Sridnjak“ od 16. siječnja 2020. u kojemu se navodi da se njime razrađuje prva faza rudarskih radova koja traje do 1. svibnja 2022. u skladu s ranije stečenim pravima tužitelja i trenutno važećoj prostorno-planskoj dokumentaciji. Zainteresirana osoba navodi i to da ako se pažljivo analizira rješenje od 30. ožujka 1982., dolazi se do zaključka da ono nije neograničeno. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz spisa predmeta proizlazi da je davatelj koncesije (zainteresirana osoba) 1. rujna 2020. u Elektroničkom oglasniku javne nabave objavio obavijest o donošenju odluke o davanju koncesije za eksploataciju tehničko-građevnog kamena na eksploatacijskom polju tehničko-građevnog kamena „Sridnjak“, klasa: UP/I-310-01/20-03/35, urbroj: 526-03-03-01/1-20-4 od 21. kolovoza 2020. tužitelju, broj objave: 2020/S 03K-0031511.

Protiv odluke o davanju koncesije od 21. kolovoza 2020. tužitelj je podnio žalbu kojom je osporavao odluku u djelu koji se odnosi na rok na koji se daje koncesija (do 1. svibnja 2022.), smatrajući da su tako određenim rokom umanjena njegova stečena prava, pri čemu se tužitelj poziva na rješenje nadležnog tijela od 30. ožujka 1982. kojim je njegovu pravnom predniku odobrena eksploatacija kamena u kamenolomu „Sridnjak“. Polazeći od toga, kao i činjenice da stanje rudnih rezervi na predmetnom polju „Sridnjak“ omogućava eksploataciju još dugi niz godina, tužitelj smatra da je određivanjem roka na koji se daje koncesija do 1. svibnja 2022. povrijeđen zakon.

Tuženik je odbio tužiteljevu žalbu utvrdivši da je osporavana odluka zainteresirane osobe zakonita. U obrazloženju osporavanog rješenja u bitnom je istaknuto da je tužitelj, kao pravni sljednik RO Ivan Lučić Lavčević, OOUR Građenje Zadar, stekao pravo na eksploataciju mineralnih sirovina rješenjem nadležnog tijela od 10. travnja 2000. Budući da rok na koji je stečeno pravo na eksploataciju nije bio određen odobrenjem iz 1982., preostali rok je, u smislu članka 166. stavka 2. ZR-a, bilo potrebno odrediti rješenjem u skladu s provjerenim rudarskim projektima. Na temelju rješenja od 10. travnja 2000., nadležno tijelo za rudarstvo je 27. lipnja 2000. sklopilo ugovor o koncesiji s tužiteljem, s rokom važenja do 1. svibnja 2022. Iz navedenog tuženik zaključuje da je rok na koji se daje koncesija određen u skladu s rješenjem od 30. ožujka 1982., rješenjem o prijenosu prava i obveza od 10. travnja 2000. i ugovorom o koncesiji za eksploataciju mineralne sirovine od 20. lipnja 2000. Tuženik naglašava da tužitelj pogrešno smatra da je rok na koji je određeno eksploatacijsko polje „Sridnjak“ ujedno i rok na koji tužitelj ima pravo eksploatacije mineralnih sirovina na tom polju. Drugim riječima, tužitelj pogrešno poistovjećuje postojanje polja sa svojim pravom eksploatacije.

U ovom je upravnom sporu sporno je li rok na koji je odlukom zainteresirane osobe od 21. kolovoza 2020. dana koncesija tužitelju (do 1. svibnja 2022.) zakonit odnosno može li se tako određeni rok smatrati nedopuštenim zadiranjem u tužiteljeva stečena prava.

U konkretnom je slučaju mjerodavan članak 166. ZR-a. Prema članku 166. stavku 1. ZR-a, fizičkoj osobi ili pravnoj osobi koja je na temelju pravomoćnog akta – odobrenja za izvođenje rudarskih radova izdanog po prijašnjim propisima stekla pravo na eksploataciju mineralne sirovine, to odobrenje se zamjenjuje za rješenje o davanju koncesije radi usklađenja s propisima o koncesijama i odredbama ZR-a do isteka roka navedenog u tom odobrenju. Ako u odobrenju nije naveden rok do kojeg se mogu izvoditi rudarski radovi, preostali rok će se utvrditi rješenjem sukladno provjerenim rudarskim projektima na temelju kojih je doneseno odobrenje, a rok ne može biti duži od 40 godina (stavak 2.). Na temelju rješenja kojim se zamjenjuje odobrenje za koncesiju tijelo nadležno za rudarstvo sklapa ugovor o koncesiji (stavak 3.). Tijelo nadležno za rudarstvo dužno je provesti postupak iz stavka 3. toga članka u roku od dvije godine od dana stupanja na snagu ZR-a (stavak 4.). Ako je prije stupanja na

snagu ZR-a odobrenje bez pravne osnove već zamijenjeno za koncesiju, bez provedenog javnog nadmetanja, takva koncesija je bez pravnog učinka i smatra se da i dalje vrijedi odobrenje za izvođenje rudarskih radova (stavak 5.). Ugovor o koncesiji sklopljen u provedbi toga članka dostavlja se registru koncesija koji vodi ministarstvo nadležno za financije (stavak 6.).

U upravnom postupku koji je prethodio ovom upravnom sporu utvrđeno je da je rješenjem Općinskog komiteta za privredu Općine Zadar, broj: UP/I-04-4659/1-1981 od 30. ožujka 1982., pravnom predniku tužitelja odobrena eksploatacija 2 564 858 m³ mineralne sirovine (tehničko-građevnog kamena) u kamenolomu „Sridnjak“. Rješenjem Ureda za gospodarstvo Zadarske županije, klasa: UP/I-310-01/00-01/04, urbroj: 2198-02-1-00-3 od 10. travnja 2000. preneseno je rješenje od 30. ožujka 1982. na tužitelja, kao pravnog sljednika ovlaštenika prava iz rješenja od 30. ožujka 1982. te je određeno da tužitelj preuzima sva prava i obveze iz Zakona o rudarstvu („Narodne novine“, 35/95.) i drugih zakona koji se odnose na eksploataciju tehničko-građevnog kamena u kamenolomu „Sridnjak“. Ugovorom o koncesiji za eksploataciju mineralne sirovine od 27. lipnja 2000., sklopljenog između Ureda za gospodarstvo Zadarske županije i tužitelja, određeno je da se „ugovor potpisuje na rok do 1. svibnja 2022.“. Dana 28. studenoga 2018. Ministarstvo gospodarstva, poduzetništva i obrta donijelo je rješenje o davanju koncesije, klasa: UP/I-310-01/18-03/297, urbroj: 526-03-03-02/1-18-2 kojim je zamijenjeno odobrenje za izvođenje rudarskih radova i utvrđeno eksploatacijsko polje tehničko-građevnog kamena „Sridnjak“. Tim je rješenjem, donesenim po službenoj dužnosti na temelju članaka 166. i 145. ZR-a, između ostaloga, određeno da eksploatacijsko polje tehničko-građevnog kamena „Sridnjak“ vrijedi do 31. prosinca 2035.; da je tužitelj dužan podnijeti zahtjev u skladu sa ZR-om te do 31. prosinca 2019. s Ministarstvom gospodarstva, poduzetništva i obrta sklopiti ugovor o koncesiji za eksploataciju mineralnih sirovina na eksploatacijskom polju tehničko-građevnog kamena „Sridnjak“ na temelju kojega će tužitelj steći pravo izvođenja rudarskih radova na predmetnoj lokaciji.

Pored navedenog, u konkretnom je slučaju potrebno uzeti u obzir činjenicu da je rješenjem Ministarstva gospodarstva, poduzetništva i obrta o utvrđivanju eksploatacijskog polja tehničko-građevnog kamena „Sridnjak“, klasa: UP/I-310-01/20-03/35, urbroj: 526-03-03-01/1-20-2 od 28. veljače 2020., između ostalog, određeno da će se ugovor o koncesiji za eksploataciju mineralnih sirovina na eksploatacijskom polju tehničko-građevnog kamena „Sridnjak“ sklopiti na rok ne duži od 1. svibnja 2022., a koji rok će se utvrditi odlukom o davanju koncesije.

Prema ocjeni Suda, u konkretnom je slučaju bitna činjenica da rješenjem nadležnog tijela od 30. ožujka 1982. ni rješenjem od 10. travnja 2000. nije određen rok do kojega je pravnom predniku tužitelja odnosno tužitelju odobrena eksploatacija mineralne sirovine u kamenolomu „Sridnjak“. S druge strane, valja imati na umu okolnost da je prema ugovoru o koncesiji za eksploataciju mineralne sirovine od 27. lipnja 2000., tužitelj imao pravo na eksploataciju mineralne sirovine u kamenolomu „Sridnjak“ do 1. svibnja 2022., te da je rješenjem od 28. veljače 2020., između ostalog određeno da će se ugovor o koncesiji za eksploataciju mineralnih sirovina na eksploatacijskom polju tehničko-građevnog kamena „Sridnjak“ sklopiti na rok ne duži od 1. svibnja 2022., a koji rok će se utvrditi odlukom o davanju koncesije, kao što je u konkretnom slučaju i učinjeno. Promatrajući osporavani dio odluke o davanju koncesije od 21. kolovoza 2020. u svjetlu navedenih okolnosti, kao i stajališta ovoga Suda da rok u smislu članka 166. stavka 2. ZR-a može biti kraći od 40 godina, Sud prihvaća ocjenu tuženika da su u konkretnom slučaju pravilno primijenjene mjerodavne odredbe članka 166. ZR-a te da određivanjem roka na koji se tužitelju daje koncesija nije povrijeđen zakon niti su povrijeđena tužiteljeva stečena prava jer iz utvrđenog činjeničnog

stanja ne proizlazi da je u vrijeme donošenja osporavane odluke o davanju koncesije od 21. kolovoza 2020. tužitelj bio nositelj prava na eksploataciju mineralnih sirovina na eksploatacijskom polju tehničko-građevnog kamena „Sridnjak“ na rok koji bi se protezao nakon 1. svibnja 2022.

Slijedom svega naprijed navedenog, valjalo je, na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a, odlučiti kao u točki I. izreke presude.

Odluka o naknadi troškova upravnog spora tužitelju (točka II. izreke) donesena je na temelju članka 79. stavka 4. ZUS-a.

U Zagrebu 17. prosinca 2020.

Predsjednica vijeća
dr. sc. Sanja Otočan, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić

